

prebudil. V hladni sobi jo je hitro objel spanec. In Jožica je sladko zaspala in zasanjala in ni se prebudila, če je tudi Slavko že dolgo hudo razsajal. Mogoče je mislila v sanjah, da sliši rajsko angelsko petje, v resnici je pa robantil le Slavko. Jožica je presladko zaspala in spala je še, ko so že mama prišli domov.

Malo so jo pokregali. To se vé. Pa ne preveč. Sai ni zaspala iz hudobije. Vendar je bila pa po tistem vsak dan skrbnejša. Slavko je imel poslej prav pridno varuhinjo, punčka se pa tudi ni nič pritoževala.

Francka Zupančič:

Sveteče drevo.

Na visokem hribu, kamor je zašel redkokdaj kak človek, je rastla močna, visoka smreka. »O,« je mislila in si dela nešetokrat, »to je najvišji hrib na svetu, in jaz sem najlepša in najmočnejša smreka. Čutim, kako sem sočna, in kako se mi pretaka po ljubovih razpokah smola. Kakor hitro pride do mene človek, mu porečem: Vžgi moj vršič, da bo gorel v svetlem plamenu in razsvetljeval temno zemljo! To mi je določeno, in videti želim svoj namen izpolnjen ter dati svetu luč.« — —

Toda preden je prišel človek, je nastal vihar. Divjal je in razsajal neusmiljeno. Smreko je izpreletela groza. Razprostrla je proseče svoje veje k nebu. A vihar ji ni prizanesel. Še preden se je smreka zavedela, je bila že izrvana. Obležala je na pobočju.

Kriknila je v smrtnem strahu, in potem je bila okrog nje tema. Ko je prišla po dolgem času zopet k zavesti, je mislila trpko: »Zlomljena sem — drevo brez življenja! Kaj je sedaj pač z mojimi načrti? Nisem li hotela razsvetljevati zemlje? In sedaj sahnem tu osamljena in nepoznana! Sok, moja srčna kri, se mi odceja, in zlatosvetla smola se nabira na deblu kakor solze. O, da bi prišel kak človek, me vzel s seboj in razkuril! Za nič več nisem!«

A prišel ni nihče. Leto in dan je morala čakati smreka in se vaditi v potrpljenju. Tako je ležala več let in se usušila. Le slabotno je bilo v njej še življenje. Končno si je mislila: »Ni bila moja naloga, da razsvetlujem zemljo, ampak da sem zadovoljna. Kolikor več izgubim življenja, toliko mirnejša postajam. Pride pač kmalu popoln mir nadme in me objame, kakor razprostira nebo svoj modri plašč čez zemljo!«

Prišel je res mir. In z mirom je prišla čudna izpremema. Nekega večera sta zašla trudna potnika v temini na hrib, kjer je ležala smreka. Vzradoščen zakliče mlajši: »Glejte, oče, les sveti! Tu je izrvana smreka! Sedaj vem, kje sva in najdem lahko pravo pot domov. Idiva!« — In šla sta naprej, pa našla pravo pot.

Tako je svetila smreka vendarle in pomagala zašlim na pravo pot, a šele tedaj, ko je samasebi odmrta,

